

בג"ץ 2649/09

קבוע ליום 22.1.2014

בפני כב' השופטים ע' ארבל, ח' מלצר וע' פוגלמן

בבית המשפט העליון

בשבתו כבית המשפט הגבוה לצדק

העותרים: האגודה לזכויות האזרח בישראל ואח'

ע"י ב"כ עו"ד עודד פלר ואח'
מהאגודה לזכויות האזרח בישראל
רח' נחלת בנימין 75, תל-אביב
טל': 03-5608185 ; טל' נייד: 052-2547163 ; פקס': 03-5608165
דוא"ל: oded@acri.org.il

- נ ג ד -

המשיבים: שר הבריאות ו-3 אח'

ע"י פרקליטות המדינה
משרד המשפטים, ירושלים
טל': 02-6466395 ; פקס': 02-6467011
דוא"ל: HaniO@Justice.gov.il

המוסד לביטוח לאומי

ע"י ב"כ עו"ד ארנה רוזן-אמיר
הלשכה המשפטית במוסד לביטוח לאומי
שד' ויצמן 13, ירושלים
טל': 02-6709353 ; פקס': 02-6510937
דוא"ל: ornaa@nioi.gov.il

תגובה מטעם העותרים להודעה המעדכנת מטעם המשיבים

בהתאם להחלטת בית המשפט הנכבד מיום 9.12.2013 מתכבדים העותרים להגיש תגובתם כדלקמן:

1. בדיון שהתקיים ביום 2.10.2013 ביקש בית המשפט הנכבד מן הצדדים להבהיר האם הם מוכנים לטעון לגופו של עניין. העותרים השיבו בחיוב, ואילו המשיבים ביקשו ליתן להם עוד אורכה להודיע על פעילותם בעניין התקנת תקנות לעניין ביטוח בריאות. בית המשפט הנכבד נעתר לבקשת המשיבים וקבע, כי המדינה תגיש הודעת עדכון עד יום 15.11.2013, כי העותרים יוכלו להגיב תוך 7 ימים, וכי הדיון ייקבע סמוך לאחר מכן.

2. בהודעתם מיום 14.11.2013 מסרו המשיבים, כי משרד הבריאות מתעתד להעביר את טיוטת התקנות לתגובת קופות החולים בתוך שבועיים, וזאת בכפוף לבחינה שעורכת מחלקת יעוץ וחקיקה במשרד המשפטים. המשיבים טענו עוד, כי יידרש להם זמן נוסף, וביקשו לעדכן. העותרים הגיבו וביקשו לקבוע את העתירה לדיון בהקדם. כב' השופטת ארבל הורתה ביום 9.12.2013, כי העתירה תידון בפני ההרכב במחצית השנייה של חודש ינואר 2014. עוד הורתה, כי המשיבים יגישו הודעה מעדכנת מטעמם עד 7 ימים לפני מועד הדיון, והעותרים יוכלו להגיב לה עד 3 ימים לפני הדיון.

3. הדיון נדחה, אם כן, על מנת שהמשיבים יוכלו לעדכן בדבר פועלם. ביום 15.1.2013 הגישו המשיבים מסמך שהוכתר "הודעה מעדכנת". אלא שמסמך זה אינו כולל כל עדכון. דבר חדש או מעדכן אין בו. כל שעשו המשיבים הוא לצרף להודעתם את טיוטת התקנות לעניין ביטוח בריאות. שמא בצירוף טיוטת התקנות יש להעיד על השלב בו מצוי הליך התקנתן? לא. המשיבים מצרפים את טיוטת התקנות, ואולם אינם מתייחסים אליהן או אל הליכי התקנתן. נזכיר, כי בהחלטת בית המשפט הנכבד לדחות את הדיון כבר לפני למעלה משנה, ביום 14.1.2013, צויין לגבי אותן תקנות, על יסוד הצהרת המשיבים בפני בית המשפט הנכבד, כי התקנתן "נמצאת בשלבים מתקדמים". באיזה שלב מצוי הליך ההתקנה כעת? לא ידוע. המשיבים לא עדכנו. שמא בטיטת התקנות עצמן יש חדש? לא. טיוטת התקנות נותנת ביטוי לאותו הסדר שעליו המליצה הוועדה הבינמשרדית עוד ביום 29.5.2011 – לפני שנתיים ושמונה חודשים.

4. מה יש בה ב"הודעה המעדכנת", שהיא נפרסת על פני שלושה עשר עמודים? תחת העדכון, שאותו ביקשו להגיש ובשלו ביקשו לדחות את הדיון בעתירה, מרהיבים המשיבים עוז לפרוס על פני עמודים רבים אסופת טענות משפטיות, שאינן אלא ניסיון להשיב לטענות המשפטיות שהעלו העותרים בכתבי טענותיהם בעניין המלצות הוועדה (ר' סעיף 4 ל"הודעה המעדכנת"). מילים אחרות: המשיבים ביקשו שוב ושוב מבית המשפט הנכבד לדחות את הדיון בעתירה על מנת לאפשר להם לעדכן בדבר פעילותם להסדרת הנושא. בית המשפט הנכבד נעתר לכך שוב ושוב. כעת, בהגיע מועד הדיון, המשיבים אינם מעדכנים את בית המשפט הנכבד בדבר, אלא נטלו להם חירות להגיש מעין כתב תשובה מתוקן, שמא השלמת טיעון לכתב התשובה, שבו התייחסותם לטענותיהם המשפטיות של העותרים.

5. ומה טוענים המשיבים על פני שלושה עשר עמודי "ההודעה המעדכנת" הבלתי מעדכנת בעליל? כי קבוצת השוויון הרלוונטית לאוכלוסייה מושא עתירה הינה כלל מי שאינם תושבים בישראל, ולא בני משפחה של אזרחים ותושבים ישראלים.

6. דומה כי די בשכל ישר כדי לדחות קו טיעון מלאכותי ומיתמם זה שעולה כעת ופורח בכסות "הודעה מעדכנת". אף על פי כן, נתייחס בקצרה לדברים. בהמשך לכך נתייחס גם למנגנון

ביטוח הבריאות שגיבשו המשיבים, שהוא מפלה, נחות ויקר יותר לבני משפחה פלסטינים, לעומת בני משפחה שהוראת השעה אינה חלה עליהם, וכן להדרתם של בני המשפחה הפלסטינים, לעומת בני המשפחה שהוראת השעה אינה חלה עליהם, ממגנון הביטוח הסוציאלי.

7. נזכיר: עניינה של עתירה זו בשלילתן במשך שנים ארוכות (ובחלק מהמקרים מאז שנת 2002) של זכויות בריאותיות וסוציאליות מקבוצה גדולה של בני משפחה של אזרחי ישראל ותושביה, ששהייתם בישראל הינה כדין, ברציפות ולאורך שנים. מדובר במי שהיו זכאים לזכויות בריאותיות וסוציאליות מלאות, אילולא נחקק חוק האזרחות והכניסה לישראל (הוראת שעה), התשס"ג-2003 (להלן – הוראת השעה). כל תכליתה של הוראת השעה, כפי שנטען על ידי רשויות המדינה לאורך השנים בפני בית המשפט הנכבד בהתדיינויות אינספור, הינה ביטחוניית; להקפיד עם תושבי הגדה המערבית ורצועת עזה במעברם בין השטחים הכבושים לבין ישראל, וזאת משום, שעל פי הטענה, מי שמחזיקים בתעודות זהות ישראליות נבדקים במעברים פחות ממי שמחזיקים בהיתרים (ובמילים אחרות: יש להימנע מ"שדרוג" המעמד וממתן תושבות ארעית, תושבות קבע או אזרחות, שכן בנסיבות אלה ניתנות גם תעודות זהות ישראליות, והבדיקה במעברים הנה קפדנית פחות). שלילת הזכויות הבריאותיות והסוציאליות, שניתנות עם קבלת תיעוד ישראלי, אינה חלק מתכליתה המוצהרת של הוראת השעה, והיא קרתה כמו במקרה.

8. כלומר, ביטחון המדינה לא יפגע כהוא זה אם יינתנו לאותם אנשים זכויות בריאותיות וסוציאליות מלאות, שלהן היו זכאים אילולא הוראת השעה אסרה על "שדרוג" מעמדם. הלכה למעשה, הזכויות הבריאותיות והסוציאליות הוקרבו ללא שהדבר ישרת כל תכלית. לא הוראת השעה היא שהורתה זאת, אלא ההוראות הכלליות של חוק ביטוח בריאות ממלכתי, התשנ"ד-1994 (להלן – חוק ביטוח בריאות ממלכתי) ושל חוק הביטוח הלאומי [נוסח משולב], התשנ"ה-1995 (להלן – חוק הביטוח הלאומי) – שנחקקו עובר להוראת השעה וללא קשר אליה – ולפיהן מי שאינו מחזיק ברישיון ישיבה ארעי לפחות, אינו זכאי לביטוח בריאות ממלכתי ולזכויות סוציאליות. רק משום שניטלו תעודות הזהות בתואנה של טעמים ביטחוניים בדבר מעבר חופשי בין ישראל לבין השטחים הכבושים, ניטלו הזכויות הבריאותיות והסוציאליות. אילולא הוראת השעה היו בני משפחה אלה זכאים "לשדרוג" את מעמדם, ואגב כך לזכות ממילא בשירותים אלה, כמו כל בני המשפחה האחרים של אזרחים ושל תושבים.

9. ב"הודעה המעדכנת" עוצמים המשיבים עיניהם לכל זה, ומבקשים באופן מלאכותי ומיתמם להתייחס אל האוכלוסיה מושא העתירה, משל היה מדובר בקבוצה נוספת של מי שאינם תושבים, המבקשת יש מאין לזכות ב"הטבה" שלא היתה זכאית לה מעולם. ולא היא.

10. ברי, כי בני המשפחה הם קבוצת השוויון הרלוונטית. אליהם מתייחסת הוראת השעה; אל בני המשפחה ואל הפגיעה בשוויון הנוגעת להם התייחס בית המשפט הנכבד בשני פסקי הדין בעניין הוראת השעה (בג"ץ 7052/03 **עדאלה – המרכז המשפטי לזכויות המיעוט הערבי בישראל נ' שר הפנים** (פורסם בנבו, 14.5.2006); בג"ץ 466/07 **גלאון נ' היועץ המשפטי לממשלה** (פורסם בנבו, פסק מיום 11.1.2012)); אליהם התייחסה הוועדה הבינמשרדית (ר' עמ' 24-32 לדו"ח הוועדה הבינמשרדית (צורף לתצהיר המשלים מטעם המשיבים שהוגש ביום 11.9.2011)); ואליהם אף מתייחסות המלצותיה.

11. יושם אל לב, כי אף לשיטת המשיבים קבוצת ההתייחסות הרלוונטית, שעל יסודה גובש הסדר ביטוח הבריאות, היא בני משפחה של אזרחים ושל תושבים. ההסדר בעניין ביטוח בריאות שהוצע על ידי הוועדה ואומץ על ידי המשיבים אמור להיות מוחל על בני זוג ועל ילדים, שאליהם מתייחסת הוראת השעה, ותקופת האכשרה, שנקבעה בהסדר, לצורך קבלת ביטוח בריאות נגזרת משני "ההליכים המדורגים" לבני זוג של אזרחים ושל תושבים (ר' לעניין השוני בין שני הליכים אלה: בג"ץ 2208/02 **סלאמה נ' שר הפנים** (פורסם בנבו, פסק דין מיום 28.8.2002), פסקאות 4-8 לפסק הדין). בני זוג הנשואים לאזרחים, והוראת השעה אינה חלה עליהם, מקבלים רישיון ישיבה ארעי, הטומן בחובו זכאות לביטוח בריאות ממלכתי, אחרי חצי שנה. עם קבלת רישיון הישיבה הארעי עליהם להירשם בקופות החולים, והם זכאים לשירותים 183 ימים לאחר מכן. על פי ההסדר שגיבשו המשיבים, גם בני משפחה פלסטינים של אזרחים ירשמו בקופות החולים כעבור חצי שנה, ויהיו זכאים לשירותים לאחר 183 ימים. בני זוג הנשואים לתושבים, שהוראת השעה אינה חלה עליהם, מקבלים רישיון ישיבה ארעי אחרי 27 חודשים, וזכאים לשירותי בריאות לאחר 183 ימים. על פי ההסדר שגיבשו המשיבים, גם בני משפחה פלסטינים של תושבים ירשמו בקופות החולים אחרי 27 חודשים, ויהיו זכאים לשירותים לאחר 183 ימים. אם כן, בני משפחה של אזרחים ושל תושבים, ההסדרים הנוגעים להם ולוחות הזמנים החלים עליהם הם שעמדו לנגד עיניהם של המשיבים כשגיבשו את ההסדר.

12. בני משפחה של אזרחים ותושבים הם קבוצת השוויון. האם הצליחו המשיבים להצביע על שוני רלוונטי בין משפחות שבהן פלסטינים לעומת משפחות שבהן מי שאינם פלסטינים לעניין זכאותן לזכויות בריאותיות וסוציאליות? לא. האם הוכיחו המשיבים כי בתכלית הביטחונות של הוראת השעה יש להצדיק שוני כזה? אף לא ניסו. בהעדר שוני רלוונטי לעניין הזכאות לזכויות בריאותיות וסוציאליות על המשיבים לנהוג בשוויון, ולהבטיח טיפול שאינו מפלה.

13. השוויון הוא זכות יסוד חוקתית בשיטתנו, המעוגנת בחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו (בג"ץ 6427/02 **התנועה לאיכות השלטון בישראל נ' הכנסת** (פסק דין מיום 11.5.2006), סעיף 40 לפסק דינו של הנשיא ברק). הפלייה, לעומתו –

"... היא הרע-מכל-רע. הפלייה מכרסמת עד-כלות ביחסים בין בני-אנוש, ביניהם לבין עצמם. תחושת הפלייה מביאה לאובדן-עשתונות ולהרס מירקם היחסים בין אדם לרעהו. אנו נתקלים בתופעת ההפלייה יום-יום: במקום העבודה, בבית המשותף, בעמידה בתור, ביחסם של בעלי-שררה לאזרח ולתושב. כך בהפלייה אישית, כך בהפלייה חברתית, כך בהפלייה אתנית, כך בכל הפלייה והפלייה. הפלייה תפרק משפחה. בהפלייה מתמשכת יאבד עם ותשבות ממלכה. אין פלא בדבר איפוא שבכל אתר ובכל דור עשו ועושים בני החברה הנאורים להעלמתה ולמיגורה של ההפלייה. והמלחמה היא מלחמה מתמדת, מלחמת יומיום. משולה היא להדיפת גלי הים, שאם תנוח לרגע ישטפוך ויכסוך. עיקר הוא, כמובן, יחסי-האנוש בחיי היומיום. וגם אם לא נדקדק בקיום המיצווה 'ואהבת לרעך כמוך', נתבע ונתבע קיום הצו 'דעלך סני לחברך לא תעביד': כל ששנוא עליך לא תעשה לחברך." (בג"ץ 7111/95 **מרכז השלטון המקומי נ' הכנסת**, פ"ד נ(3) 485, 503 (1996)).

14. יחס שוויוני מתחייב גם ובעיקר בקרב המבקשים לרכוש מעמד ולהשתלב בחברה, וזאת משום שהפלייה –

"... היא נגע היוצר תחושת קיפוח ותיסכול. היא פוגמת בתחושת השייכות ובמוטיוואציה החיובית להשתתף בחיי החברה ולתרום לה." (בג"ץ 104/87 **נבו נ' בית הדין הארצי לעבודה**, פ"ד מד(4) 749, 760 (1990)).

15. השוויון, לעומתה –

"... הוא ערך יסוד לכל חברה דמוקרטית... הפרט משתלב למירקם הכולל ונושא בחלקו בבניית החברה, בידועו שגם האחרים עושים כמוהו. הצורך להבטיח שוויון הוא טבעי לאדם. הוא מבוסס על שיקולים של צדק והגינות... הצורך לקיים שוויון הוא חיוני לחברה ולהסכמה החברתית עליה בנויה. השוויון שומר על השלטון מפני השרירות... תחושת חוסר השוויון היא מהקשה שבתחושות. היא פוגעת בכוחות המאחדים את החברה. היא פוגעת בזהותו העצמית של האדם." (בג"ץ 953/87 **פורז נ' ראש עיריית תל-אביב-יפו**, פ"ד מב(2) 309, 332 (1988)).

16. הפלייתם לרעה של בני משפחה פלסטינים לעניין זכאות לזכויות בריאותיות וסוציאליות, לעומת בני משפחה אחרים, רק בשל היותם פלסטינים, היא הפלייה פסולה ואסורה, העומדת בניגוד לדין (ר' בג"ץ 6698/05 **קעדאן נ' מינהל מקרקעי ישראל**, פ"ד נד(1) 258, 278-279 (2000), ור' גם: סעיף 3(א) לחוק איסור הפליה במוצרים, בשירותים ובכניסה למקומות בידור ולמקומות ציבוריים, התשס"א-2000).

17. חרף דברים אלה, מנגנון ביטוח בריאות שגיבשו המשיבים הוא מפלה, נחות ויקר יותר לבני משפחה פלסטינים, לעומת בני משפחה שהוראת השעה אינה חלה עליהם. זאת ועוד, בני המשפחה הפלסטינים, לעומת בני המשפחה שהוראת השעה אינה חלה עליהם, מודרים ממגנון הביטוח הסוציאלי.

18. לעניין הסדר ביטוח הבריאות יש לזכור, כי בני משפחה של אזרחים ושל תושבים, שהוראת השעה אינה חלה עליהם וזכאים לקבל בהליך הסדרת מעמדם רישיון לישיבת ארעי, ובהמשך לכך אף מעמד של קבע, נהנים מביטוח בריאות ממלכתי מלא באותם תנאים כמו תושבים

ואזרחים. ההסדר המיועד לבני משפחה פלסטינים מפלה, נחות ויקר יותר לעניין סכום התשלום; העדר פטור מתשלום; מניעת קבלת שירותים בגין אי תשלום; אחריות לתשלום; תשלום לקופות החולים; בחירת קופת החולים; והיקף סל שירותי הבריאות.

19. **סכום התשלום** – בעוד בני משפחה, שהוראת השעה אינה חלה עליהם, משלמים אחוז משכרם או מגמלתם כדמי ביטוח בריאות (3.1% מחלק השכר שעד 60% מהשכר הממוצע במשק, ו-5% מחלק השכר שמעל 60% מהשכר הממוצע במשק (ר' סעיף 14 לחוק ביטוח בריאות ממלכתי ותקנות ביטוח בריאות ממלכתי (שיעורים מופחתים של דמי ביטוח בריאות), התשנ"ה-1995)), הרי שעל בני משפחה פלסטינים מוטל תשלום קבוע בסך 285 ש"ח ללא קשר להכנסתם.

20. **העדר פטור מתשלום** – בני משפחה, שהוראת השעה אינה חלה עליהם, שהם ילדים, עקרות בית, גמלאים נכים, או גימלאיות אלמנות הזכאיות לקצבה – פטורים מתשלום מס בריאות. לאחרים – עובדים במשק בית ועובדים בחופשה ללא תשלום – נקבעו שיעורים מופחתים. מי שאין להם הכנסות – משלמים סך 101 ש"ח לחודש (ר' סעיף 14 לחוק ביטוח בריאות ממלכתי). בני המשפחה הפלסטינים, לעומת זאת, חייבים כולם, ללא יוצאים מן הכלל וללא חריגים, בתשלום חודשי מלא בסך 285 ש"ח כתנאי לקבלת שירותי בריאות. ניטול, לדוגמה, משפחה קשת יום, בה האב בעל רישיון לישיבת קבע בישראל, ואילו האם הפלסטינית, שהיא עקרת בית, ושניים מילדי בני הזוג הקטינים, שנולדו בגדה המערבית, מחזיקים בהיתר מת"ק, ואינם יכולים לשדרג את מעמדם בשל הוראת השעה. אילו האם והילדים לא היו פלסטינים, הם לא היו נדרשים לשלם עבור ביטוח הבריאות. כיוון שהם פלסטינים המשפחה תיזדרש לשלם מדי חודש 855 ש"ח עבור האם ושני הילדים כתנאי לקבלת שירותים.

21. **מניעת קבלת שירותים בגין אי תשלום** – בעוד בני משפחה, שהוראת השעה אינה חלה עליהם, זכאים לקבלת שירותי בריאות אף במקרה של אי תשלום או פיגור בתשלום דמי ביטוח בריאות (ר' סעיף 21(ב) לחוק ביטוח בריאות ממלכתי), הרי שבני משפחה פלסטינים יאבדו את ביטוח הבריאות ואת זכאותם לשירותים, בגין אי תשלום או פיגור בתשלום.

22. **האחריות לתשלום** – בני משפחה, שהוראת השעה אינה חלה עליהם, אחראים לתשלום דמי ביטוח בריאות, ככל שהם חייבים בהם ואינם פטורים. לבני המשפחה הישראלים אין אחריות לכך. בני המשפחה הישראלים של הפלסטינים, לעומת זאת, נושאים עימם במשותף באחריות לתשלום דמי הביטוח.

23. **התשלום לקופות החולים** – בעוד דמי ביטוח בריאות משולמים על ידי מי שהוראת השעה אינה חלה עליהם למוסד לביטוח לאומי, הרי שבני משפחה פלסטינים יזדרשו לשלם ישירות לקופות החולים.

24. **בחירת קופת החולים** – בעוד בני משפחה של אזרחים ושל תושבים, שהוראת השעה אינה חלה עליהם, יכולים לבחור להם קופת חולים ולעבור בין קופות החולים, הרי שבני משפחה פלסטינים "כבולים" לקופת החולים של בן המשפחה הישראלי.

25. **היקף סל שירותי הבריאות** – בעוד בני משפחה של אזרחים ושל תושבים, שהוראת השעה אינה חלה עליהם, זכאים למלוא שירותי הבריאות על פי סל הבריאות, בני משפחה פלסטינים זכאים לסל השירותים הניתן בישראל, אך לא לשירותים הניתנים מחוץ לישראל.

26. מדובר, אם כן, בהסדר מפלה. נזכור, כי רבות מן הנזקקות לו הן נשים. החובה לשלם דמי ביטוח מדי חודש בחודשו, אשר מצריכה אמצעים שנמצאים לא אחת אצל בן הזוג הישראלי; האחריות המשותפת לתשלום; ו"הכבילה" לקופת החולים של בן הזוג – מעצימים את תלותן של הנשים בבני זוגן הישראליים. נשים, שהוראת השעה אינה חלה עליהן, משוחררות מכך. עובדה זו מעצימה, בתורה, את ההפליה לרעה הגלומה בהסדר.

27. **מנגנון הביטוח הסוציאלי אינו מוחל על בני משפחה פלסטינים**. בני משפחה, שהוראת השעה אינה חלה עליהם, זכאים לזכויות סוציאליות מלאות. בני משפחה פלסטינים זכאים אך לזכויות של עובדים, אם הם עובדים בישראל. הם אינם זכאים מעבר לכך, ובנסיבות מסוימות, גם בני משפחותיהם הישראלים נפגעים, משום שהפלסטינים בתא המשפחתי אינם נחשבים "תושבים" לעניין הזכאות לזכויות סוציאליות.

28. בתוך כך, נמנע **ביטוח אבטלה** מבני המשפחה הפלסטינים; נמנעת **הבטחת הכנסה** מלאה מישראלי שבן זוגו הפלסטיני אינו נחשב "תושב"; נמנע **ביטוח נכות** (כולל תשלומים לתלויים שאינם נחשבים "תושבים"); נמנעת **גמלת נידות**; נמנעת **גמלת סיעוד**; נמנעת **קצבת זקנה**; נמנע **ביטוח שארים** לבני משפחה ישראלים של פלסטינים; נמנעים **תגמולים ליתום בגין אלימות במשפחה**; נמנעת **קצבת ילדים בתשלום ישיר להורה יחיד שאינו נחשב "תושב"**; וכו'.

29. בתי הדין לעבודה אישרו את אפלייתן לרעה לעניין הדינים הסוציאליים של משפחות שבהן בני זוג פלסטינים, שאינם יכולים "לשדרג" את מעמדם: עב"ל 10-05-6574 **אבו חרוב** – **המוסד לביטוח לאומי** (פסק דין מיום 18.8.2013 בערעור על שלושה פסקי דין של בתי הדין לעבודה); ב"ל (ת"א) 10-05-48371 **נאסר** – **המוסד לביטוח לאומי** (פסק דין מיום 11.3.2013); ב"ל (י-ם) 09-10744 **ג'ובראן** – **ביטוח לאומי סניף ירושלים** (פסק דין מיום 30.9.2013); ב"ל (י-ם) 10-10359 **רשא** – **ביטוח לאומי סניף ירושלים** (פסק דין מיום 7.10.2013). בשתי הפרשות הראשונות הנזכרות בתי הדין הבהירו שזהו המצב החוקי שיוצרת "הוראת השעה",

אשר אינה מאפשרת לבני המשפחה הפלסטינים להיחשב "תושבים", והזכירו עתירה זו שבכותרת, כהליך שבמסגרתו עשוי להימצא הפתרון על ידי החלת חוק הביטוח הלאומי על ידי שר הרווחה על הפלסטינים שהוראת השעה חלה עליהם.

30. על רקע תכליתה המוצהרת של הוראת השעה; על רקע הפגיעה הקשה והמתמשכת באוכלוסיה מושא העתירה; על רקע ההפלייה הנמשכת בין בני משפחה פלסטינים לבין בני משפחה אחרים, שהוראת השעה אינה חלה עליהם, אשר זכאים לזכויות בריאותיות וסוציאליות מלאות – בית המשפט הנכבד יתבקש לעשות את הצו למוחלט. בית המשפט הנכבד יתבקש להורות למשיבים להחיל על בני משפחה של אזרחים ותושבים מושא העתירה את הזכויות לפי חוק ביטוח בריאות ממלכתי ולפי חוק הביטוח הלאומי במלואן, כפי שהיו חלות עליהם אילו לא הוראת השעה, וכפי שהן חלות על בני משפחה שהוראת השעה אינה חלה עליהם, ואינה אוסרת על "שדרוג מעמדם" מטעמים בטחוניים.

עודד פלר

עודד פלר, עו"ד

ב"כ העותרים

19 בינואר 2014